

ZOMAAR EEN VERHAAL OVER EEN GEVONDEN “HARING”

Wonend op fietsafstand van de stranden op de kop van Voorne en de Maasvlakte leef je, als nieuwsgierig zoekend mens, in een paradijs. Loop je op een dag met een paar zoekvrienden gezellig langs het strand te struinen en al bukkend fragmenten en complete botjes te rapen, dan ligt daar opeens een opvallend stukje bot. Je voelt het onmiddellijk, dit is iets speciaals. Al overlegend komen we tot een voorlopige conclusie: een metacarpaal botstuk (waarschijnlijk rendier) met duidelijk herkenbare bewerkingsporen, nl. een gat gemaakt aan de proximale zijde op een plek waar na collectievergelijking géén gat hoort te zitten. Met mijn mentor Adrie de Vries besluiten we voorlopig, dat het mogelijk een glis zou kunnen zijn.

Na overleg op een steentijd dag, die direct na de vondst plaatsvond, met de heer L.P. Louwe Kooijmans, moeten we deze mening bijstellen. Verwijzend naar zijn notities over de opgravingen in Hardinxveld-Giessendam tijdens de aanleg van de Betuwelijn spreekt hij over artefacten uit metapodia. Waarschijnlijk is het gat gebruikt om een koord door te steken. Op deze manier konden jagers en vissers in ons deltagebied al peddelend in hun kano hun gereedschappen om de nek hangen. Sloegen ze dan om, dan waren ze die in ieder geval niet kwijt. Een zeer logische verklaring. Maar er waren in het gat geen slijtagesporen te zien, die op touw- c.q. peesgebruik duiden. Soms is het jammer, dat onze voorouders geen gebruiksaanwijzing bij de voorwerpen hebben achtergelaten. Maar aan de andere kant mis je dan ook de lol van het uitzoeken, het er over discussiëren en het uiteindelijk plaatsen van een vondst.

De vondst was naar tevredenheid verwerkt. Het leek het einde van een verhaal. Maar 3 maanden later wordt deel twee van het artefact gevonden.

De kleur klopt en de breukvlakken passen naadloos. Wat een toeval. Het enige dat nu nog ontbreekt is het uiteinde. We blijven hoopvol doorzoeken.

Op basis van wat we nu hebben maken we een replica. We zijn het erover eens dat het een soort pin geweest moet zijn. Het kan gebruikt zijn om iets aan vast te zetten (Adrie opperde de veronderstelling: “Misschien de visser zijn vrouw”). We denken echter dat het gereedschap eerder gebruikt werd als fixatie-element om huiden te spannen. Een soort ouderwetse “haring”. Met een aantal van die haringen kon je de huid strak trekken om hem daarna met een vuurstenen schraper verder schoon te maken.

Uiteraard vertel je zo’n verhaal door aan vrienden en bekenden. En via overdracht wordt zo’n verhaal steeds mooier en interessanter. De strandtamtam vertelt: “Hendriks heeft een haring gevonden”. Je gaat daar iets van merken als mensen naar je toe komen en allerlei vragen stellen over de gevonden haring. Tussen twee haakjes; je vindt op het strand regelmatig skeletten en aangevreten resten van vissen en vogels,

dus de vraag op zich is niet zo heel ongewoon. Dit is genieten en dikke pret.

Intussen ben je honderden vondsten verder en toch geniet je iedere keer weer van de omgeving waarin je zoekt, de plezierige contacten met de andere zoekers en het oplossen van de puzzels van je vondsten.

Ondanks het feit, dat het wetenschappelijk gezien geen enkele waarde heeft om met oppervlaktevondsten bezig te zijn (volgens het artikel “In het spoor van de mammoet”) geniet ik van ieder gevonden botje, speer- of pijlpuntje, bewerkte geweastukken en alle andere dingen die je tegen komt. Het strand ligt vol met honderden verhalen!

Met dank aan mijn zoekvrienden Fausto Naddeo, Arie Scholten (de vinder van de 2 stukjes) en Adrie de Vries.

LITERATUUR:

Havenbedrijf Rotterdam NV, 2009. In het spoor van de mammoet, Magazine MV2 (Maasvlakte 2), nr. 2